

Prinds Hvidbjørn

Der var engang en Konge som havde tre Døttre. Engang stod han med den Ældste i Vinduet, og saae ud i Gaarden. Da kom der en stor Bjørn løbende ind i Slotsgaarden, og brummede og gjorde megen Støi. „Gaae ud og jag den bort!“ sagde Kongen. Gik hun da derud, og tog en stor Kjep, og jagede Bjørnen. Da sagde Bjørnen: „kom og sid op paa min Ryg!“ „Nei jeg vil ikke!“ sagde Kongedatteren. „Ja, ja!“ brummede Bjørnen, og løb sin Vei. En anden Gang stod Kongen igjen ved Vinduet med den næstældste Datter, og saae derudaf. Kom da Bjørnen igjen, brummede og gjorde megen Støi. Da sagde Kongen til hende: „gaae ud og jag den bort!“ Da løb hun derud, og jog Bjørnen med en stor Kjep. Men Bjørnen sagde til hende: „kom, sæt dig op paa min Ryg!“ Da gjensvarede hun: „Nei, jeg vil ikke!“ Saa løb Bjørnen bort, og brummede: „Ja, ja!“ Men da Kongen engang stod med den yngste Prindsesse, og saae ud i Slotsgaarden, kom Bjørnen løbende. Da kom Kongen hen til Vinduet, og da han saae den, sagde han: „gaae ud og jag den!“ Da tog den Yngste en Stok, gik derud, og jog Bjørnen. „Kom og sæt dig paa min Ryg!“ sagde Bjørnen. Hun satte sig op paa dens Ryg, men den løb bort i Skoven med hende.

Efterat den var kommen langt ud i Skoven, standsede Bjørnen ved en stor Hule, og sagde: „Her skal vi boe i syv Aar. Om Dagen er jeg en Bjørn, men om Natten en Prinds. Kan du i disse syv Aar lade være at tænde Lys, for at see mig, saa er jeg frelst, og du skal være min Dronning!“ Da lovede hun ham det, og de boede der sammen.

Men da der nu var gaaet to Aar, kom engang Bjørnen hjem og sagde: „Nu skal jeg fortælle dig noget! Imorgen skal din Søster have Bryllup!“ „Ak! der vilde jeg gjerne være med!“ sagde Prindsessen. „Ja, du skal ogsaa komme derhen, men saa maa du først love mig, at du ikke vil lade dig forføre til nogensinde at tænde Lys for at see mig!“ Det lovede hun, og kom til Brylluppet. Da vilde hendes Søster rigtignok forføre hende, men hun blev Prinds Hvidbjørn troe, og kom tilbage, da han hentede hende.

Nu hengik atter to Aar. Da kom Bjørnen engang hjem og sagde: „Nu skal jeg fortælle dig noget Nyt! Imorgen skal din næstældste Søster have Bryllup!“ – „Ak! der vilde jeg saa gjerne hen!“ sagde Prindsessen. Da maatte hun love ham, liig første Gang, ikke at lade

sig forføre, og han tog hende derpaa paa sin Ryg, og løb til Kongegaarden med hende. Der vilde Søsteren atter forføre hende, men hun var Prinds Hvidbjørn tro, og reiste hjem med ham næste Dag.

Men da to Aar atter vare forløbne, kom Bjørnen en Dag hjem og fortalte, at det i Morgen var hendes Faders Fødselsdag. Og eftersom hun nu ønskede at komme hjem den Dag, tog han Løfte af hende, og løb derpaa med hende paa sin Ryg til Slottet. Men da hun skulde bort, forførte Søsteren hende, og gav hende en lille Sølvlygte og Fyr-tøi med sig. Da stod hun op en Nat, tændte Lys og vilde til at see Bjørnen. Hun saae da, at han var en deilig Prinds, og blev ganske indtaget af hans Skjønhed. Og som hun saa stod og kunde ikke lade af, at be- 10
tragte ham, dryppede der Vox ned paa ham af Lyset, saa at han vaagnede. Han sagde, at de maatte skilles ad. Da græd hun saare, og vilde ikke tage fra ham. Men han sagde til hende, at hun skulde gaae til hans tre Søstre, og hilse dem fra ham. Da gik hun gennem Skoven 15
og over mange Bjerge, og kom omsider til hans tre Søstre. Den ene af hans Søstre gav hende en Guldteen, den anden en Guldhaspe, og den tredje en Guldrok. Derfra gik hun til Smeden og sagde, at han skulde slaae hende Jernskoe under Hænder og Fødder. Da ynkedes Smeden vel over hende, men det skulde saa være. Derfra løb hun 20
over de høie Glasbjerge, indtil hun kom til et stort Slot, og da vare Skoene under Hænder og Fødder snart opslidte. Der satte hun sig udenfor Slottet, paa en høi Klint, og spandt paa sin Guldteen. Og efterat hun nu havde siddet der noget, kom der en Hex ud af Slottet, og sagde: „Hvad vil du have for den Teen?“ „Jeg vil, svarede hun, sidde 25
paa Trappen i Nat, der hvor Prinds Hvidbjørn sover.“ Det lovede Hexen, men hun gav Prinds Hvidbjørn en Sovedrik, at han ikke skulde høre hende. Da sang Prindsessen:

„Kom ud, Prinds min,
Til Kjæresten din!“

30

men han hørte hende ikke, thi han sov. Da græd hun, og gik næste Morgen ud af Slottet igjen.

Hun satte sig nu igjen paa Klippen og haspede paa sin Guldhaspe. 35
Da udkom den samme Hex, og spurgte hvad hun vel vilde have for den. Da sagde hun, at hun vilde sælge den, saafremt hun ogsaa denne Nat maatte sidde paa Trappen, udenfor Prinds Hvidbjørns Kammer. Dette lovede Hexen, og hun fulgte med. Der det nu var Aften, satte Prindsessen sig paa Trappen og sang: „Vaagn op, Prinds Hvid- 40
bjørn! Jeg som reed paa din Ryg, boede sex Aar med dig i Skoven, fik

Skoe paa Hænder og Fødder, og krøb over de klare Glasbjerge, jeg er herude!“ men han hørte hende ikke, thi han sov. Da gik hun bort og græd langt mere end igaar. Men der det var bleven Dag, fortalte Tjeneren hvad Pigen havde sjunget. Tænkte han da paa Prindsessen, og meente, at det vel var hende.

Men som han saa tænkte paa hende, sad hun atter ude paa Bjerget, og spandt paa sin Guldrok. Kom da atter Hexen ud til hende, og hun fik igjen Tilladelse til, at sidde paa Dørtrinnet til Prinds Hvidbjørns Kammer, for den. Da Nat var kommen, talede de med hinanden, thi Prindsen havde kastet Sovedrikken bag over Skulderen. Og da det nu var Morgen og Hexen, som ikke kunde taale at see Solen, kom ind til hende, for at lade hende ud, sagde Prindsessen: „See dog, hvor deilig Solen stiger derovre!“ Da saa Hexen derud, men faldt død om paa Stedet. Men i det samme blev Hvidbjørn til en deilig Prinds, og giftede sig med Prindsessen, og tog Troldhexens Slot i Besiddelse, hvor de endnu skal boe, den Dag idag.

Fra: *Danske Folkeeventyr* samlede af Mathias Winther.
Her trykt efter *Dansk Folkedigtning* udgivet ved Erik Dal (1965)